

A nyolcadik a hét közül való – Harmadik szám

Dániel kettő

Jeff Pippenger

2023-09-17

A kérdés, amelynek megoldását ebben a cikkben keressük, az, hogy miként egyezik meg a bibliai prófécia királyságainak első említése Dániel könyve második fejezetében a bibliai prófécia királyságainak utolsó említésével a Jelenések könyve tizenhetedik fejezetében. Szándékomban áll felvetni néhány kérdést azzal kapcsolatban, hogy valójában mi kerül azonosításra Nabukodonozor állóképében, valamint az úttörők azon álláspontjával kapcsolatban, miszerint az ő történelmük azt az időpontot jelképezte, amikor a kő lesújt az állókép lábaira.

White nővér rámutat arra, hogy eljutottunk arra a pontra, amikor „Isten szent művét a szoborkép lábai jelképezik, amelyekben a vas sáros agyaggal volt elegyítve”, amit továbbá úgy ír le, mint „az egyházpolitika és az állampolitika összekeveredését”.

„Elérkeztünk ahhoz az időhöz, amikor Isten szent művét a szoborkép lábai jelképezik, amelyekben a vas elegyedett a sáros agyaggal. Istennek van egy népe, egy választott nép, amelynek ítélőképességét meg kell szentelni, és amely nem válhat szentségtelenné azáltal, hogy a fundamentumra fát, szénát és pozdorját rak. Minden lélek, aki hűséges Isten parancsolataihoz, látni fogja, hogy hitünk megkülönböztető jegye a hetednap szombat. Ha a kormányzat úgy tisztelné a szombatot, amint azt Isten megparancsolta, Isten erejében állna meg, és a szenteknek egyszer átadott hit védelmében. Ám az államférfiak a hamis szombatot fogják támogatni, és vallási hitüket ennek a pápaság gyermekének megtartásával elegyítik, azt a szombat fölé helyezve, amelyet az Úr megszentelt és megáldott, elkülönítve azt, hogy az ember szentnek tartsa, jelül Őközte és népe között ezer nemzedéken át. Az egyházi mesterkedés és az állami mesterkedés elegyítését jelképezi a vas és az agyag. Ez az egyesülés gyengíti az egyházak minden erejét. Az, hogy az egyházat felruházzák az állam hatalmával, gonosz következményeket fog hozni. Az emberek csaknem túlléptek Isten hosszútűrésének határán. Erejüket a politikába fektették, és egyesültek a pápasággal. De eljön az idő, amikor Isten megbünteti azokat, akik érvénytelenné tették törvényét, és gonosz cselekedetük visszahull rájuk.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, 4. kötet, 1168.

Az az idő, amelyhez eljutottunk, amikor Isten szent műve az egyházpolitika és az állampolitika összekeveredésévé válik, egy előrehaladó időszak leírása. Azt mondja, hogy ez az összekeveredés „gyengíti az egyházak minden erejét”, „rossz következményeket fog hozni”, és hogy „eljön az idő, amikor Isten megbünteti azokat, akik semmissé tették törvényét.”

Az egyház és az állam összefonódása, amely meggyengíti az egyházak erejét, a pergamoni gyülekezet jellemzése; ott az egyházi fondorlatság és az állami hatalmaskodás egyesítése azt a hitehagyást jelképezte, amely megelőzi a bűn emberének megjelenését. Pergamon és a császár, aki a kereszténység és a bálványimádás közötti megalkuvást jelképezi, Dániel könyve 2. fejezetének negyedik birodalmában jelenik meg. Ezt a megalkuvást Dániel könyve 2. fejezetében az „agyag”

szó használata ábrázolja.

Te, ó király, látál, és ímé egy nagy állóképet. Ez a nagy állókép, melynek ragyogása kiváló volt, előtted állott; és alakja rettenetes volt. Ennek az állóképnek feje színaranyból volt, melle és karjai ezüsből, hasa és combjai rézből, lábszárai vasból, lábai pedig részint vasból, részint agyagból. Nézed, míg egy kéz érintése nélkül kivágott kő leszakadt, és rázuhant az állókép vasból és agyagból való lábaira, és darabokra zúzta azokat. Dániel 2:31–34.

Ahogy Dániel magyarázata folytatódik, többé már nem pusztán „agyagról” van szó, hanem az szennyezetté, vagyis „mocsaras agyaggá” vált.

És hogy láttad a lábfejeket és az ujjakat, részint fazekasagyagból, részint vasból: a királyság megoszlott lesz; mindazáltal lesz benne valami a vas erejéből, mivel láttad a vasat sáros agyaggal elegyítve. Dániel 2:41.

A tiszta agyag, amely a Fazekas agyaga volt, sáros agyaggá változik. Isten az isteni Fazekas, és az ő munkája soha nem sáros.

Most pedig, ó Uram, te vagy a mi Atyánk; mi vagyunk az agyag, te pedig a mi fazekasunk; és mi mindnyájan a te kezéd munkája vagyunk. Ézsaiás 64:8.

A pogány Róma történetében a smyrnai egyház tiszta agyag volt. Pergamos történetében, amely a Dániel könyve 2. fejezetében szereplő negyedik királyság, az agyag sáros agyaggá változik. Ami a szakaszban először egyszerűen mint „agyag”, később pedig mint „fazekas agyaga” kerül említésre, az az értelmezés előrehaladtával „sáros agyaggá” változik. Pergamos az a hely, ahol ez a változás végbement, hogy előkészítse az utat Thyatira, vagyis a pápai Róma számára. Az „agyagból” „sáros agyaggá” való változás az a szakadás, amely előkészíti az utat Thyatira számára, amit Pál a Második Thessalonikai levélben „az előbb bekövetkező szakadás”-ként azonosít.

A milleriták nem láttak tovább Róma negyedik királyságánál, és Krisztus második eljövételét várták mint a következő prófétai eseményt, mert a kő, amely összezúzza a szobor lábait, a második eljövetelet jelképezi. De vajon Krisztus 1798-ban állította fel a királyságát? Eljött ugyan a Szentek Szentjébe 1844. október 22-én, hogy királyságot vegyen át, de vajon akkor fel is állíttatott az?

Az e két kérdés közül az elsőre adandó válasz az, hogy Krisztus 1798-ban nem állította fel örökkévaló országát. A második kérdésre pedig, nevezetesen arra, hogy Krisztus 1844. október 22-én állította-e fel örökkévaló országát, a válasz szintén nem.

Felállíttatott-e ország a pogány Róma idejében? Azért kérdezem ezt, mert az úttörők a negyedik országot pogány és pápai Rómaként egyaránt értelmezték, ami 1798-at jelöli meg a negyedik ország lezárulásaként, amikor Krisztus örökkévaló országát állít fel. A Jelenések könyve azonban négy olyan országot azonosít, amelyek a pogány Rómát követik.

Ha a Dániel második fejezetében szereplő negyedik, vasból való birodalom egyszerűen a pogány Rómát jelképezi, ahol Konstantin kompromisszumát az átváltozott agyag, a sáros agyag szemlélteti, vajon Krisztus felállított-e egy országot abban a történelmi időszakban? A válasz: igen. A kereszten, amely Pergámum története, nem pedig Tiatíráé, Krisztus megalapította a „kegyelem”

országát. A kereszten egy örökkévaló ország állíttatott fel, és annak az országnak a trónja egy olyan trónt jelképez, amely a késői eső idején állíttatik fel. A késői esőnek ez a trónja az Ő „dicsőség” országát jelképezi.

A tanítványok által az Úr nevében tett kijelentés minden tekintetben helytálló volt, és azok az események, amelyekre mutatott, már akkor is éppen végbementek. „Betelt az idő, és elközelített az Isten országa” — ez volt az üzenetük. „Az idő” — Dániel 9 hatvankilenc hete, amelynek a Messiásig, „a Felkentig” kellett terjednie — leteltekor Krisztus, miután János megkeresztelte a Jordánban, elnyerte a Lélek felkenetését. És az „Isten országa”, amelyről azt hirdették, hogy elközelített, Krisztus halála által állíttatott fel. Ez az ország nem földi birodalom volt, amint azt hinni tanították őket. De nem is az a jövő, halhatatlan ország volt, amely akkor állíttatik fel, amikor „az ország pedig és a hatalom és az egész ég alatt lévő országok nagysága a magasságos egek szenteinek népéhez adatik”; az az örökkévaló ország, amelyben „minden hatalmasság néki szolgál és engedelmeskedik”. Dániel 7:27. A Bibliában az „Isten országa” kifejezést egyaránt használják a kegyelem országának és a dicsőség országának megjelölésére. A kegyelem országát Pál tárja elénk a Zsidókhoz írt levélben. Miután Krisztusra, a könyörületes közbenjáróra mutat, aki „megindul erőtlenségeink érzésén”, az apostol így szól: „Járuljunk azért bizodalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk, és kegyelmet találjunk.” Zsidókhoz 4:15, 16. A kegyelem királyi széke a kegyelem országát jelképezi; mert a királyi szék létezése magában foglalja az ország létezését. Krisztus számos példázatában használja a „mennyei ország” kifejezést, hogy az isteni kegyelemnek az emberek szívében végzett munkáját jelölje meg.

„A dicsőség királyi széke tehát a dicsőség országát jelképezi; és erre az országra utal a Megváltó e szavaival: „Mikor pedig eljő az embernek Fia az ő dicsőségében, és övele mind a szent angyalok, akkor beül majd az ő dicsőségének királyi székébe: és elébe gyűjtetnek mind a népek.” Máté 25:31, 32. Ez az ország még jövőbeli. Nem állíttatik fel Krisztus második adventjéig.

„A kegyelem országa közvetlenül az ember bukása után rendeltetett el, amikor terv készült a bűnös emberi nem megváltására. Ekkor Isten szándékában és ígéretében létezett; és hit által az emberek annak alattvalóivá válhattak. Ténylegesen azonban csak Krisztus halálával állíttatott fel. Még földi küldetésének megkezdése után is a Megváltó, megfáradva az emberek makacsságától és hálátlanságától, visszariadhatott volna a golgotai áldozattól. A Gecsemánében a szenvedés pohara reszketett a kezében. Még akkor is letörölhette volna homlokáról a véres verítéket, és hagyhatta volna, hogy a bűnös emberi nem elvessen gonoszságában. Ha ezt tette volna, nem lehetett volna megváltás a bukott ember számára. Ám amikor a Megváltó odaadta életét, és utolsó leheletével felkiáltott: „Elvégeztetett”, akkor a megváltás tervének beteljesedése bizonyossá lett. Az Édenben a bűnös párnak adott üdvösség ígérete megerősített. A kegyelem országa, amely korábban Isten ígérete által létezett, akkor állíttatott fel.” A nagy küzdelem, 347.

Krisztus valóban felállított egy örökkévaló országot a pogány Róma prófétai történetében, nem pedig a pápai Róma végén. Dicsőségének országát is felállítja második eljövetelekor, amely magában foglalja a késői eső történetét, amikor az iszlám négy szele szabadon bocsáttatik.

„A késői eső azokra száll alá, akik tiszták — akkor majd mindnyájan megkapják azt, miként korábban is.”

„Amikor a négy angyal elengedi, Krisztus felállítja országát. Senki sem részesül a késői esőben, csak azok, akik minden tőlük telhetőt megtesznek. Krisztus segítene nekünk. Isten kegyelme által, Jézus vére által mindnyájan győzhetünk. Az egész mennyet érdekli ez a munka. Az angyalokat is érdekli.” Spalding and Magan, 3.

Amikor a négy szelet szabadon eresztik, Krisztus felállítja országát. Mind a késői eső, mind a négy szél szabadon bocsátása fokozatos eseményeket jelképez, és egyik sem egyetlen időpontot jelent. A négy szél az iszlámot jelképezi.

„Angyalok tartják vissza a négy szelet, melyek egy dühödt lóként jelennek meg, amely ki akar törni, és végig akar rohanni az egész föld színén, pusztulást és halált hozva útjában.

„Az örök világ legszélén aludjunk-e? Legyünk tompák, hidegek és holtak? Ó, bárcsak gyülekezeteinkben Isten Lelke és lehelete az Ő népébe leheltetné, hogy talpra álljanak és éljenek. Fel kell ismernünk, hogy az út keskeny, és a kapu szoros. Ám amikor áthaladunk a szoros kapun, annak tágassága határtalan.” Manuscript Releases, 20. kötet, 217.

Az angyalok visszatartják az iszlám haragvó lovát, amely ki akar törni, és útjában halált és pusztulást hordoz, abban az időszakban, amikor Isten Lelke Isten népére árad. Ekkor talpra állnak és élnek. Mielőtt a Lélek rájuk leheltetné, Isten népe halott, mert a Lélek lehelete készíteti őket arra, hogy talpra álljanak és éljenek. Amikor White testvérnő azt mondja, hogy most olyan időhöz érkezünk, amikor a vassal és agyagos sárral elegyített kép lábai az egyház és az állam összekapcsolódását jelképezik, a késői eső kitöltetése még a jövőben volt.

„A késői eső Isten népére fog kiáradni. Egy hatalmas angyal száll alá a mennyből, és az egész föld megvilágosodik az ő dicsőségétől.” Review and Herald, 1891. április 21.

A Jelenések tizennyolcadik fejezetében két hang szól.

„Amikor Jézus megkezdte nyilvános szolgálatát, megtisztította a templomot annak szentségtörő megszenteltségétől. Szolgálatának utolsó cselekedetei között szerepelt a templom második megtisztítása. Így a világ figyelmeztetésére végzett utolsó műben két különálló hívás hangzik el az egyházakhoz.” Selected Messages, 2. könyv, 118.

Az első hang Isten népe számára ébresztő kiáltás, a második hang pedig Isten ama további gyermekei számára az ébresztő kiáltás, akik még Babilonban vannak.

„Van egy világ, amely gonoszságban, csalásban és tévelygésben, a halál árnyékának kellős közepén hever,—alva, alva. Kik azok, akik lélekben vajúdnak, hogy felébresszék őket? Mely hang érheti el őket? Gondolatom a jövőbe ragadtatik, amikor elhangzik a jeladás: „Ímé, jó a Vőlegény; menjetek ki elébe.” Némelyek azonban késlekedtek beszerezni az olajat lámpásaik újratöltésére, és túl későn fogják felismerni, hogy a jellem, amelyet az olaj jelképez, nem ruházható át.” Bible Echo, 1896. május 4.

A szakaszban két kérdés hangzott el. Kik azok, akiknek lélekbeli gyötteleme van szükségük ahhoz, hogy felébredjenek? Miféle hang érheti el őket?

A „hang”, amely felébreszti a világot, a Jelenések könyve tizennyolcadik fejezetének második hangja, amely Isten másik nyáját Babilonból hívja ki. Isten népének és a világnak egyaránt szüksége van arra, hogy az Éjféli Kiáltás felébressze őket, amely egyszerűen a késői eső másik jelképe.

Igazuk volt-e a milleritáknak abban, hogy a negyedik királyság napjaiban Krisztus örökkévaló országot állít fel? Igen.

A „kegyelem” országát a kereszten alapította meg, a bibliai prófécia negyedik birodalmának történelmi ideje alatt. Ez a birodalom a pogány Róma volt. Dániel második fejezetében vajon ábrázolva van-e a Thyatira gyülekezetét megelőző hitehagyás? Igen, mert az agyag, amely Isten népét jelképezi, agyagból sáros agyaggá változott. Hol van tehát Thyatira a szoborban? Vagy egyáltalán benne van-e a szoborban? Igen, ábrázolva van a szoborban, és Nabukodonozor rávilágít erre a tényre, amikor büszke gögijének tetőfokára jut Dániel negyedik fejezetében.

A király szólt, és ezt mondta: Nem ez-e ama nagy Babilon, amelyet én építettem a királyság házául hatalmam erejével és fenségem dicsőségére? Dániel 4:30.

Közvetlenül azt megelőzően, hogy Nabukodonozorra a kétezer-ötszázhusz napig tartó, mezei vadállatként való élet ítélete lesújtott volna, kevélységét azzal mutatta meg, hogy feltette a kérdést: vajon nem ő építette-e azt a királyságot, amely a nagy Babilon? A Jelenések könyve tizenhetedik fejezetében szereplő parázna homlokára ez van írva: „TITOK, A NAGY BABILON, A PARÁZNÁKNAK ÉS A FÖLD UTÁLATOSSÁGAINAK ANYJA.” A római egyház, amint White testvérnő nevezi, a Nagy Babilon. Az állókép arany feje a szó szerinti Babilont jelképezi, és egyúttal a lelki Babilont is, a bibliai prófécia ötödik birodalmát, amelynek sajátos ismertetőjegye az, hogy az a hatalom, amely halálos sebet kapott. Ézsaiás huszonharmadik fejezetében a pápai hatalom, amelyet Tírusz jelképez, hetven esztendeig feledésbe merülne, úgy, mint egy király napjai. A szó szerinti Babilon, amelyet Nabukodonozor jelképez, szintén halálos sebet kapott, amely akkor gyógyult meg, amikor Nabukodonozort kétezer-ötszázhusz napra száműzték országából. A szó szerinti nagy Babilon a lelki nagy Babilon előképe volt, és mindkettő királyságát ideiglenesen elvették, majd ezután visszaállították. A Jelenések könyve tizenhetedik fejezetének paráznája nem ezüstpoharat tartott a kezében, sem réz- vagy vaspoharat, hanem aranypoharat.

Az asszony pedig bíborba és skarlátba volt öltözve, és arannyal, drágakövekkel és gyöngyökkel ékesítve, kezében aranypoharat tartva, amely tele volt paráznaságának utálatosságaival és tisztátalanságával. Jelenések 17:4.

Az arany a szó szerinti Babilont jelképezte, és egyúttal a lelki Babilont is jelképezi, a bibliai prófécia ötödik királyságát, amely 1798-ban halálos sebet kapott, amikor a bibliai prófécia hatodik királysága trónra lépett. A képmásban a szó szerinti Babilont egy ezüst királyság követte, amely két hatalomból állt, a médekből és a perzsákból, és a Dániel nyolcadik fejezetében szereplő perzsa szarv később emelkedett fel, és magasabbra. A méd Dárius volt az első szarv, és hadvezére, Círus

perzsa volt, aki végül hatalomra jutott a méd király, Dárius után.

Círus Krisztus előképe volt, aki megkezdte Isten népének a fogságból való megszabadításának folyamatát. A méd-perzsa birodalom a bibliai prófécia hatodik királyságát jelképezi, amely az Amerikai Egyesült Államok. Az Egyesült Államoknak két szarva van, amelyek a republikanizmust és a protestantizmust jelképezik. Dárius az Egyesült Államok republikánus szarvát jelképezi, Círus pedig a protestantizmus szarvát. Amiként Círus megkezdte Isten népének megszabadítását, hogy újjáépítsék Jeruzsálemet és a templomot, úgy az Egyesült Államok volt az a föld, amely felemeltetett, hogy megszabadítsa a foglyokat a lelki Babilon fogságából, a lelki templom felépítése érdekében, amelynek alapját a milleriták vetették meg. A szó szerinti babiloni fogság hetven éve előképe volt a lelki Babilonban való fogságnak ezerkétszázhatvan éven át. Az Egyesült Államok Nebukadnecar szobrának ezüst vállait jelképezi.

A harmadik, rézből való királyság Görögország volt, amely egy világméretű királyságot jelképez. Ez a királyság az Egyesült Nemzetek Szervezete, amely a Jelenések tizenhetedik fejezetében az a királyság volt, amely 1798-ban még nem jött el. A Jelenések tizenhetedik fejezetének tíz királya egyetért abban, hogy királyságát a pápaságnak, a nyolcadik királyságnak adják, amely a hét közül való. Ezt a megállapodást azért kötik, mert az Egyesült Államok erre kényszeríti őket, és mert a világot az iszlám „négy szele” pusztítja, amelyek a késői eső idején szabadulnak el, amely az Egyesült Államokban bevezetett vasárnaptörvény idején kezd teljes mértékben kiáradni.

Az Egyesült Államokban hozott vasárnaptörvényénél Isten felállítja „dicsőségének” országát, miközben népét zászlóként emeli fel, hogy Isten többi gyermekeit Babilonból kihívja. Így a protestantizmus szarva emelkedik fel utoljára, és magasabb az elsőnél, összhangban Médó-Perzsia két szarvával. Amint az Egyesült Nemzetek beleegyezik abba, hogy a világ irányítását átadja a pápaságnak, az iszlám négy szele szabadon bocsáttatik, és a világméretű királyság azzal a hadviseléssel kerül szembe, amely Görögország első szarvának halálát követte, amely letörtetett, és négy szarvat hozott létre.

Amikor a szoborkép eléri a vasból (államhatalom) és agyagból (egyházi hatalom) való lábakat, valamint a tíz lábujjat (tíz királyt), a kéz érintése nélkül a hegyből kivágott kő a szoborkép lábait sújtja. A milleriták hűek voltak Dániel szoborképéhez, amennyire hűek lehettek a prófétai történelemben elfoglalt nézőpontjukból. Az Alfa és az Omega azonban mindig a kezdet által szemlélteti a véget, és Nabukodonozor szoborképének négy királysága négy szó szerinti királyságot jelképez, amelyek a világ végén megjelenő lelki megfelelőik előképei.

A történelem birodalmai között Róma nyolcadikként emelkedik fel, és a hét közül való. Dániel hetedik fejezetében Róma nyolcadikként emelkedik fel, és a hét közül való. Dániel nyolcadik fejezetében Róma nyolcadikként emelkedik fel, és a hét közül való. A Jelenések tizenhetedik fejezetében Róma nyolcadikként emelkedik fel, és a hét közül való. Dániel második fejezetében, amely a bibliai prófécia birodalmainak első említését ábrázolja, a modern lelki Róma nyolcadikként emelkedik fel, és a hét közül való. A bibliai prófécia birodalmainak első (Alfa) szemléltetése az utolsót (Ómega) azonosítja.

„Elérkeztünk ahhoz az időhöz, amikor Isten szent művét a szoborkép lábai jelképezik, amelyekben a vas elegyedett az agyagos cseréppel. Istennek van egy népe, egy választott nép, amelynek ítélőképességét meg kell szentelni, s amelynek nem szabad szentségtelenné válnia azáltal, hogy a fundamentumra fát, szénát és pozdorját rak. Minden lélek, aki hűséges Isten parancsolataihoz, látni fogja, hogy hitünk megkülönböztető jegye a hetedik napi szombat. Ha a kormányzat tiszteletben tartaná a szombatot úgy, amint azt Isten megparancsolta, Isten erejében állna meg, és a szenteknek egyszer átadott hit védelmében állna. Ám az államférfiak a hamis szombatot fogják támogatni, és vallásos hitüket e pápaságtól származó gyermek megtartásával elegyítik, azt az Úr által megszentelt és megáldott szombat fölé helyezve, amelyet Ő elkülönített, hogy az ember szentnek tartsa, jelül közte és népe között ezer nemzedéken át. Az egyházi mesterkedés és az állami mesterkedés elegyedését jelképezi a vas és az agyag. Ez az egyesülés gyengíti az egyházak minden erejét. Az, hogy az egyházat felruházzák az állam hatalmával, gonosz következményeket fog hozni. Az emberek csaknem túlléptek Isten hosszútűrésének határán. Erejüket a politikába fektették, és egyesültek a pápasággal. De eljön az idő, amikor Isten megbünteti azokat, akik érvénytelenné tették törvényét, és gonosz cselekedetük visszahullik önmagukra.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, 4. kötet, 1168.

Az Alfa és az Omega Dániel helyes úttörői értelmezésének két részét „újjá” tette.

És a királyi széken ülő ezt mondta: Íme, mindent újjá teszek. És mondta nekem: Írd meg, mert ezek az igék hűek és igazak. És mondta nekem: Meglett. Én vagyok az Alfa és az Omega, a kezdet és a vég. A szomjazónak adok az élet vizének forrásából ingyen. Jelenések 21:5, 6.